

FOLK OG LAND

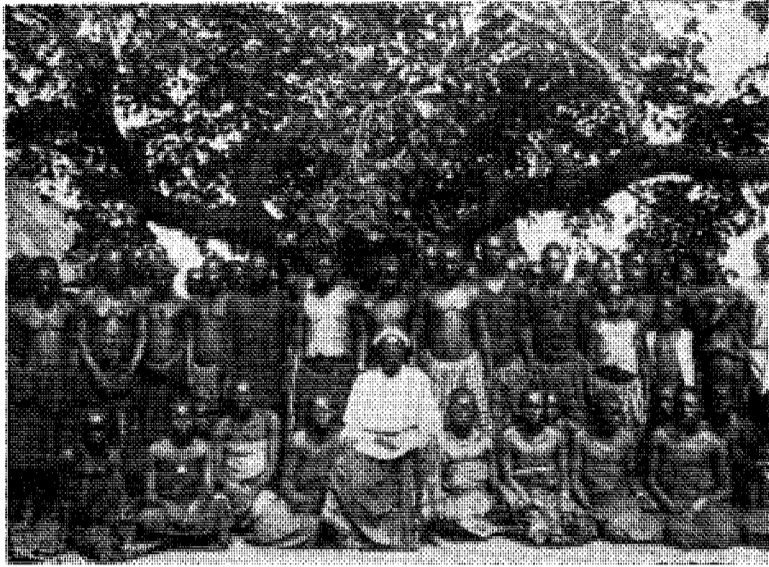
Nr. 26 — 9. ARGANG

LØRDAG 3. SEPTEMBER 1960.

LØSSALG 65 ØRE

Fru Ase Storsæter
Mjøndalen 21 B

Kongo - landet som er på alles leber

Batunuaahøvdingen Muata Yamva med hustruer og stab

I. GEOGRAFI OG INNLEDNING

Alle dagsaviser er fulle om dagen av beretninger fra Kongo, dette fjerne ekvatorialland, som plutselig er rykket oss så nær ved omtale i kringkasting og på trykk. Hva er det så egentlig dette Kongo som holder på å sette verdensfreden i fare, og hva er det for slags folk Europas nydemokrater denne gang har gitt den «selvbestemmelsesrett» den nekter syd-tyrolere, jordreine tyskere og mange andre?

Kongo er ikke noe ukjent land for nordmenn. Mange har funnet sin grav der som offiserer i belgisk tjeneste, og også norske jurister, blant andre den kjente Bille Aubert virket der og fant sin død der. Det var i det første tiåret av dette århundre norske offiserer og jurister virket i Belgisk Kongo, og Folk og Land har henvendt seg til en av dem, major F. H. Kjelstrup og bedt ham gi våre lesere noen glimt fra det fjerne land som idag er på alles leber. Majoren har ferdig manuskriptet til en bok om sitt opphold og sine eventyr i Kongo og han har elskverdigs stillet deler av det til disposisjon for vårt blad.

La oss da til å begynne med gjengi litt om selve landet:

Kongo er det landområde i Afrika som man senest har lært å kjenne. Utstrekningen er i lengde som fra Skottlands nordspiss til Smyrna, flateinnholdet som hele Europa minus Russland. Ekvator går tvers gjennom landet.

Belgisk Kongo grenser til fransk Kongo i nord, til britisk Uganda i nord-øst, f. h. v. tysk Øst-Afrika, Rhodesia i syd og portugisisk Angola i syd-vest.

Landet er ganske flatt og gjennomstrømmes av tallrike elver, hvorav de fleste er seilbare langt innover. Fjell finnes i det østlige og nær kysten.

Vegetasjonen er yppig og jordbunnen meget fruktbar, men man har ikke funnet levninger av en fortidsplanteverden i form av kull. Heller ikke metaller unn-

Major Kjelstrup forteller Folk og Lands lesere fra sin tjenstgjøring der for et halvt århundre siden

tagen i den østre del, hvor det er store kobbergruber i Katanga.

At Kongo har så lite av de eftersøkte råstoffer skyldes til dels at landet i sin tid har vært bunnen av et stort innlandshav, som har banet seg vei gjennom fjellkjedene ved kysten hvor Stanley-fallene ennå markerer gjennombruddsstedet.

Ved siden av minedriften i det østlige Kongo (Katanga), er det vesentlig fruktbarheten som gjorde kolonien verdifull for dens europeiske herrer. Alle slags tropiske nyttevekster trives her utmerket, et forhold som utnyttes ved store plantninger av kaffe, kakao, tobakk, oljefrø o.l.

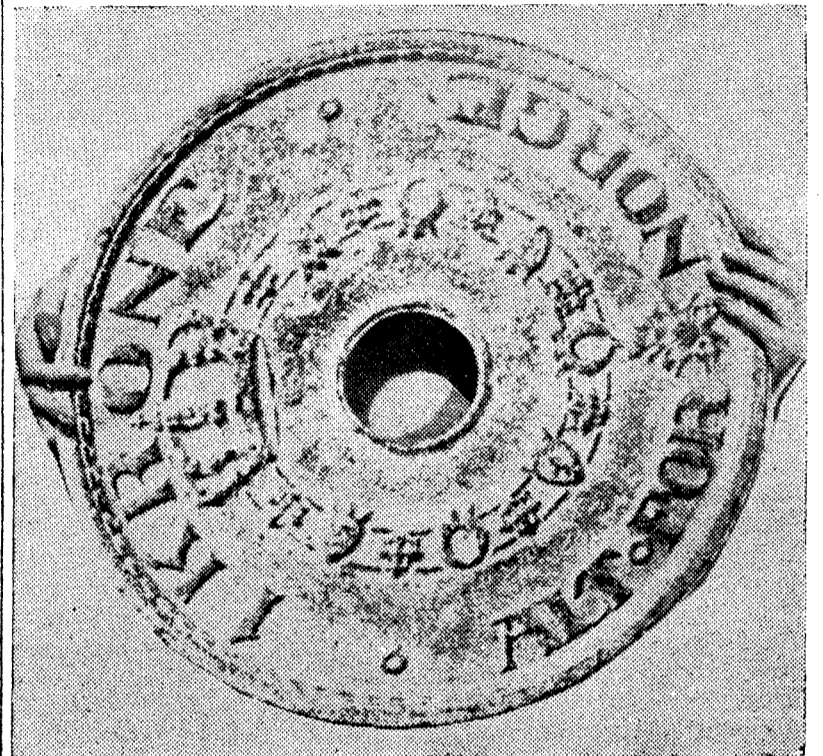
[Til tropeland å være, er Kongo i grunnen dyrefattig, men har noen gode jaktfelter, især i den sydlige og østlige del. Elefanter finnes nær sagt overalt, men mest i de nord-østlige og sydlige deler.

Flodhester finnes i alle elver av betydning, men nesehorn bare ved Nilens kilder i nord-øst.

Løver er utbredt i den nord-østre, østlige og sydlige del av landet, men leoparder over det hele. Bøfler finnes i flokkevis, vesentlig i syd-vest og nord-øst. Gorillaer er det en del av, især i den nord-østlige del av landet. (Forts. s. 2).

ANDERS MELTEIG:

«Millionærer for en aften» «Euro-dollars» og «Hot money»

Der er noen som har ønsket å få noe mer kjennskap til, hva «Euro-dollars» representerer. Samtidig som jeg imøtekommer dette ønske, føyer jeg også til noen opplysninger om et annet uttrykk, som går sin rundgang i avisenes spalter i disse dager: Ordet «Hot money», for egentlig representerer disse to uttrykk ett og det samme.

Jeg skal da forsøke å forklare dette så elementært og liketil, at det kan forstås av alle.

«Euro-dollars» er for største delen penge, som er tjent ved eksport til Amerika av europeiske firmaer og ved skipsfart, men

de representerer også penge som europeiske firmaer har tjent ved handelstransaksjoner seg imellom, for så etterpå å bli overført — i alle fall for en del av fortjenesten til Amerika, hvor de blir stående som en slags arbeidsledig kapital. En del av pengene er nok også kommet til Amerika av skattemessige hensyn — for å si det pent. Da krigen brøt ut i Norge i 1940, så ble våre tilgodehavender der naturligvis sperret og en amerikansk oppgave viste, at våre tilgodehavender utgjorde: 1,75 millioner dollars, og dette var jo i en forholdsvis «valuta-fattig» tid for Norges Bank.

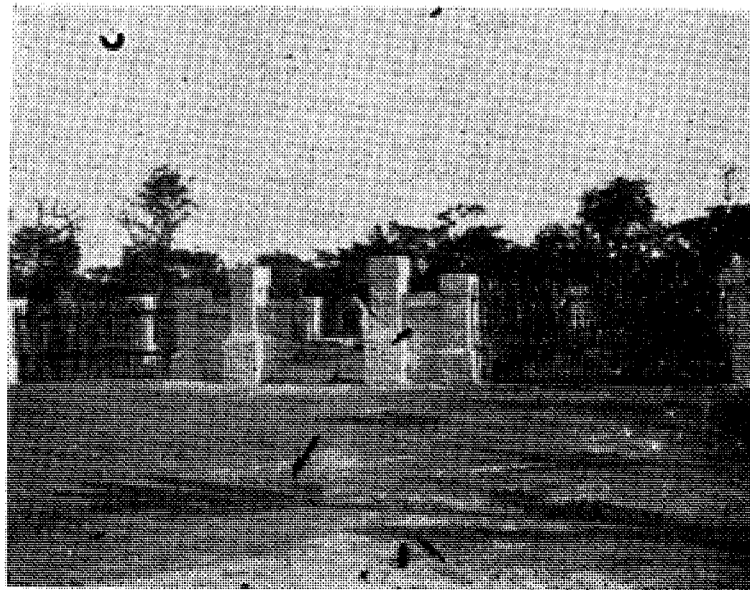
Innehaverne av disse «Euro-dollars» kan da drive som «free lancers» på verdens kapitalmarked, hvor som helst der skulle være anledning til å gå på rov etter «arbeidsfri» fortjeneste. For penge har intet fedreland, penge har bare drift henimot profit, og penge har intet annet korrektiv enn redselen, for å miste noe av sin verdi. Derfor flykter de også i panikk, når noe er på ferde, men da er de også ualminnelig følsomme.

De som driver med disse pengeplaseringer og omplaseringer er flinke folk, som nøye følger svingning-

Forts. s. 3

Forfatteren foran sin bolig i Dilolo

De hvites kirkegård i Dilolo

K O N G O — —

(Forts. fra side 1)

Slanger finnes i mange utgaver over hele koloniens område, men ikke i slike mengder som en har inntrykk av tilfellet er f. eks. i Brasils urskoger.

Inntil 1877 var Afrikas centrale del et terra incognita, en hvit flate på alle karter.

Man hadde i Europa praktisk talt ikke noe kjennskap til Kongos indre før Stanley kom tilbake fra sin reise tvers gjennom Afrika i 1874—1877, en reise som ble utført etter oppdrag av et engelsk og amerikansk bladforetagende (New York Herald og Daily Telegraph).

Stanley ble øyeblikkelig oppfordret til pånytt å reise ned, denne gang som ut-sending for en «International Association» med kong Leopold i spissen og med det angivelige formål å virke i sivilisatorisk og filantropisk øyemed i Kongo.

Stanley begynte anlegg av vei og jernbane forbi Stanley-fallene til den øvre, seilbare del av Kongo-floden, anla stasjoner i det indre og anordnet dampskipsforbindelse på floden ved flatbunnede hjuldampere. For å kunne manøvrere også i trange farvann hadde disse skovlehjulet anbragt akterut. På grunn av sprengningsarbeider under jernbaneanlegget fikk Stanley av de innfødte tilnavnet «Bula Matari», hvilket betyr «Slå sten», eller omskrevet, «den som sprenger fjellet».

I 1884 stiftedes Kongo-fristaten på en konferanse i Berlin under Bismarcks ledelse. Koloniseringsarbeidet tok nå fart. Grensene mot de tilstøtende kolonier ble nøyere bestemt, og statens stasjoner eller «poster», som de kaltes, og misjonsstasjoner, samt handelsselskaperes handelsplasser ble snart utbredt over hele Kongos territorium.

I 1908, da fristaten ble overtatt som koloni av Belgia, var kolonisasjonen, eller rettere sagt okkupasjonen, helt gjennomført.

Under den første tid av fristatens tilværelse var vilkårene for europeiske funksjonærer vanskelige og dødeligheten meget stor på grunn av tropesykdommer og kamper med de innfødte.

Før 1905 var offiserstilgangen i Norge så stor at de etterfølgende årskull ble «surnummerære» (overtallige) for lenger tid. Dette førte til at flere offiserer tok tjeneste utenlands, bl. a. i Kongo-staten. I 1907 deltok således 4 norske offiserer, hvoriblandt jeg, i det forberedende koloniale kur-

sus i Bruxelles. Etter en 20 dagers sjøreise fulgte så en kort tjenestetid ved et garnisonskompani i den daværende kongolesiske hovedstad Boma, med påfølgende fordeling til tjeneste i forskjellige distrikter.

Jeg kom etter eget ønske til Kasai, hvor det kunne regnes med vesentlig militær tjeneste på grunn av en militær ekspedisjon mot opprørske soldater fra Luaburg, som i 13 år hadde terrorisert et stort område i den sydvestre del av distriktet, d.v.s. grenseområdet mot Rhodesia og Angola. De hadde angivelig hevdet seg overfor en rekke militære ekspedisjoner.

Etter et års tjeneste som kompanisjef i Kasais hovedstad, Lusambo, som lå 20 dagsreiser fra Leopoldville, fikk jeg i oppdrag å avløse Syd-ekspedisjonens belgiske sjef. Etter en måneds marsj sydover fra Lusambo fikk jeg imidlertid melding om at opprørerne hadde overtatt seg mot løfte om amnesti, og møtte straks etter en større kolonne av-vepnete terrorister på marsj nordover for fredelig bosetelse.

Min oppgave ble etter dette pasifisering og fredelig administrasjon av forvaltningsområdet Haut-Kasai, som var ca. 110.000 kvadratkilometer stort. Forholdene var ansett for å være så usikre, og de innfødte i den sydlige del av området så krigerske, at det ble tilrådet å ha minst 100 mann som eskorte under marsj i de gamle kamp-trakter.

I forvaltningsområdet var den største negerstamme de fredelige Balundaer under sin overhøvding Muata Yamva, som residererte i nærheten av stasjonen Katola i den nordvestre del av området. Hans myndighetsområde hadde tidligere omfattet deler både av Angola og Rhodesia, men hans derværende undersåtter var blitt skilt fra ham ved kolonigrensen. I sydvest var dessuten fra Angola trengt inn en krigersk ge-
værbevebnet stamme, Bat.
(Forts. side 7)

ANNELISE PAROW
TANNINNETNING
Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

Tannlege
MARTIN KJELDAAS
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

Bomber over Buchenwald og Dachau

Konsentrasjonsleiren Buchenwald ved Weimar ble bombet av engelske fly torsdag 24. august 1943. Det oppgis at 300—400 fly var over leiren da røkringene ble lagt. Bombingen var meget effektiv og mange fanger ble drept. Flere tusen var hårdt såret. Under angrepet oppgis det at det skal være brukt omtrent 1000 sprengbomber og flere hundre tusen brannbomber.

Bombingen ble antagelig forsøkt rettet mot leirens verksteder og arbeidsplasser men gikk voldsomt ut over fangene, blant annet i stenbruddet.

*

Dachau ble bombet av englenderne 28. oktober året etter. Bombene var her konsentrert om Ostlager hvor det antas at 1,5 mill. jøder var samlet. Ostlager ble helt ødelagt, og fangene drept.

*

Dødeligheten i leirene kan derfor ikke utelukke tilskrives tyskerne.

*

Under den tyske tilbaketrekning kom mange konsentrasjonsleirer i ildlinjen og falt senere i fiendens hender. De redsler som dette foranlediget kan avslutte seg til ut fra bilder og beskrivelser fra slike leire.

H.

IRRITABELT

Adresseavisen, Trondheim, gjenga lørdag 20-8-60 en melding fra Stockholm om, at en norsk «landssviker» var dømt for underslag. Er det ikke nå på tide, at der i «demokratiets» navn nå blir gjen-nomført den regel, at når noen blir dømt for ett eller annet, at der blir opplyst om, hvilket politisk parti vedkommende tilhører?

Steinkjer, G. Stavdal

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,
Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og hel-sbare loftstrapper.

Liten leilighet

Om en tid fåes en pen liten bolig ledig, bestående av stort rom, kjøkken, entré, spisskammer i annen etasje i en frittliggende liten bolig i vestkantens vakreste have. I kjelleren er eget bryggerhus, W.C., vedbod, husholdningsbod m.m. Gratis husleie mot å gjøre litt forefallende arbeide i haven.

Bill. i eksp. mrk. «Liten NS-familie».

Antisemitisme-Prosemitisme

Lærer LIBERTAS ungdommen opp til å forakte sine foreldre?

Det er blitt sagt at Libertas egentlig er en fortsettelse av Fedrelandslaget. Men når en ser på hva Libertas er idag, kan en ikke tro at det er mulig.

Når en tenker på de dyptfølte og strålende nasjonale tanker som strømmet en i møte fra Fritjof Nansens taler, og så tar en titt på Libertas' billedblad «Nå», så fylles man av sorg og avsky over det dype forfall. Det nummer jeg har foran meg er fylt av stygge bilder, som må føre til en forrælse av ungdommer. Overskriften over billedene er: «Sannheten om «Hakekorset». Det skal være en forhåndsannmeldelse av en svensk «autentisk» film som kommer på norske kinoer. Hvis hensikten hadde vært å vise den norske ungdom rå og vemmelige bilder, så kunne vel bilder fra amerikanernes atom-bombing av Hiroshima, eller bilder fra engelskmenenes angrep på Hamburg, hvor kvinner og barn løp omkring i gatene som levende fosfor-fakler, fullt ut ha gjort nytten. Men hensikten er vel helst noe annet.

«Nå» gir selv en utflytende og tåket forklaring. Likevel går det frem at meningen med billedene er å sette den tyske ungdom opp mot sine foreldre!

Da er Aftenposten forsåvidt ærligere. Den sier like ut at hensikten er å lære den tyske ungdom å se ned på sine foreldre. Aftenposten skriver: «Den tyske ungdom krever sine foreldre til regnskap».

Det står ellers i det 4de bud: «Hedre din far og din mor at det kan gå deg vel og du må lenge leve i landet». Men Aftenposten og Libertas har funnet hverandre i å lære den tyske ungdom å se ned på sine foreldre. De fortjener forakt fordi de fulgte Hitler i hans kamp for Tysklands storhet.

Skulle forsøket lykkes, kan man vel gå ut fra at den velsignelse som budene lover de barn som hedrer sine foreldre, uteblir, og at den tyske ungdom ikke kommer til å «leve lenge i landet».

Zionistenes hevnfelttog mot nazistene antar i dag faretruende former. De har

forøvrig klart å utvide begrepet «nazist» til å omfatte alle hvite nasjonalister i alle land. Det er således ikke lenge siden det ble gitt plass i Norsk Rikskringkasting for en uttalelse som betegnet de hvite i Sørstatene i Amerika som «nazister» fordi de ville verge sin hvite egenart.

Det er heller ikke lenger tale om å bekjempe «antisemitisme». Zionistene har klart å skape en «pro-semitisk» verdensbevegelse, som griper langt inn i kirken og endog omfatter Kirkenes Verdensråd, — og altså kanskje også Libertas.

Den «pro-semitiske» verdensbevegelse består av ikke-jøder, som støtter verdenszionismens sak og uavlatelig angriper «nazistene» altså alle hvite nasjonalister overalt i verden.

Nå er denne «pro-semitiske» verdensbevegelse opp-tatt med å sette «nazistenes» barn opp mot sine foreldre. Ubotelige skader er allerede skjedd. Både barn og foreldre har i stor utstrekning fått føle uhyggen i hjemmene og sorgen som følger med denne ukristelige propaganda, som direkte strider mot selve grunnvullen for den kristne moral. Og vi må med sorg bekjenne, at vi ikke har sett en eneste kristen autoritet ta til orde mot «pro-semitismens» form for propaganda.

Hvis Hitler ikke var gått til angrep på Russland den 22. juni 1941, men hadde fortsatt alliansen med Sovjetunionen til «the bitter end», som det heter, så hadde det neppe vært noe «demokrati» i Europa og heller ikke noe Libertas i Norge.

Men istedet for å være takknemlig for dette, så følger Libertas, sammen med Kirkenes Verdensråd og praktisk talt alle organisasjoner i hele Europa «pro-semitismens» hemningsløse kamp mot den døde Hitler og mot de gjenlevende tyske foreldre som den gang satte livet inn for å stanse den røde koloss, for å redde eiendomsretten og for å sikre de vesteuropeiske folk et liv i iallfall utstrakt grad av frihet.

Så vidt vi vet, finansieres Libertas av den norske private industri. Og så blir pengene brukt til å bryte ned selve den moralske grunnvullen for barneoppdragelsen, nemlig budene. I sannhet et nydelig formål!

Skift ledelse — Libertas! Den nuværende har ingen oppgave i dette landet.

O. K.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE**Usannhetens våpendrager**

At Dagbladets frekke usannferdighet trosser enhver beskrivelse er noe ikke bare dette blads lesere er på det rene med på forhånd, og det er naturligvis både ugjorlig og drepende kjedelig hver gang å hale bladet frem i nakkeskinnet, så ustanselig som naturen går over opptuktelsen der i gården.

Det er vanskelig å snakke om rekord i frekkhet når det gjelder denne nydelige blomst på venstrepartiets pressetre, men vi skulde anta at det iallfall nærmer seg rekordtangering når det gjelder bladets siste skrivelser om «Landssvikerforbundets interne forhold», som bladet så smakfullt uttrykker det, og Hafskjolds sak mot Morgenposten. Bedre kan selv en Alf Prøisen, uten sammenligning forøvrig, ikke gjøre det i Bakvendtvisa.

Vi har en lang rekke ganger i dette blad redegjort for hvorledes injurianten og myndighetene med de utroligste midler har klart å hale ut denne sak i 2 fulle år direkte i strid med norsk lov og rett, vi har henstillet til den nidkjære justisminister, som førte så store ord da saken i sin tid ble behandlet i stortinget, om å gripe inn og vi har i det hele tatt på alle måter forsøkt å ruske opp i den offentlige samvittighet. Enhver kan overbevise seg om dette ved å slå opp i de tidligere numre av bladet.

Men slike kjennsgjeringer affiserer ikke Dagbladet. Freidig trer det frem på arenaen med selveste injurianten Nic. Gulbrandsen på slep og forkynner at det er Hafskjold som har halt ut saken etter å ha gjort fortvilede forsøk på å få istand et forlik! Alt dette av frykt for de grufulle forbrytelser som injurianten stadig truer med å dokumentere, men som det til dags dato ikke er fremlagt skygge av bevis for, trass i en meget omfattende to-årig virksomhet fra forsvarets side for om mulig etterpå å skaffe tilveie de bevis en mangler og manglet da injuriene ble fremsatt.

Vel, saken går sin gang ved retten og vi skal ikke foregripe noe med hensyn til det som der skal skje. Bare skulde vi være tilbøyelig til å anbefale bladet å råde de adviserte meget nordiske pressemenn, som skal bære retten med et besøk, til å pakke opp sine kufferter igjen. Vi kan neppe tro at Hafskjold som anklager i denne sak har tenkt å la den bli en sak om «nynazisme» eller på annen måte har tenkt å be om rettens politiske oppfatning.

Det som interesserer i denne forbindelse er ikke selve saken, men Dagbladets skandaløse omgang med sannheten, ikke fordi den kan tenkes å ha noen innflytelse på en norsk rett — snarere tvertimot skulde en tro — men fordi dette blad i disse dage veies på en politisk vektskål av ikke liten betydning for den politiske utvikling i dette land. Vi sikter til de forhandlinger om et samarbeide i sentrum som nå er igang mellom Senterpartiet, Venstre og Kristelig folkeparti.

Det er ikke nødvendig for Dagbladet å motarbeide dette samarbeid i sine spalter på annen måte enn ved å fortsette den gamle journalistikk som den ovenfor nevnte sak er en prøve på, fordi skikkelige mennesker naturligvis vil vike tilbake for å ha noe som helst å gjøre med et parti som har et slikt stinkende politisk lik i lasten. Både Senterpartiets formann Borten og flere av Kristelig folkepartis aviser og menn har gitt uttrykk for ubehag bare ved tanken på noe slikt. Og det geråder dem i sannhet til ære.

Vi har her i Folk og Land advart Senterpartiet mot å innlate seg i et politisk samarbeid som best kan og bør foregå innenfor dette partis egne, nye grenser, men etter Dagbladets siste bragd i sannhetens og anstendighetens tjeneste, synes vi vi bør gjenta denne advarsel med

**Deutsche Handelskammer
in Norwegen**

Fortsatt medlemsfortegnelse:
Nydalens Compagnie, Baumwoll-Spinnerei u. Weberei, boks 354, Oslo.

Odda Smelteverk A/S, Calciumcarbid, Ferrosilicium, Odda.

Erling Okkenhaug, Holzagentur, Nordregt. 8, Trondheim.

Albert E. Olsens Eftf., Schiffasusrüstung, Maschinen, Grubenartikel, Fjordgt. 5, Tr.heim.

Grosserer Alfr. W. Olsen, Eisenwaren engros, Vognmannsgaten 12, Oslo.

A/S Chr. Olsen, Kontorbedarf engros, Torggt. 9 III, Oslo.

Rolf A. Olsen Ltd. A/S, Stahlgussartikel, Eisen u. Stahl, Fr. Nansens pl. 9, Oslo.

Omar Omar, Textilagenturen, postboks 1015, Oslo.

Ingeniør H. Onstad, Maschinengeschäft, Kirkegt. 20, Oslo.

Fr. Kristine Oppegaard, Kolonialwaren engros, Bodø.

Orkla Grube-Aktiebolag, Schwefelkies, Kupfer, Løkken Verk.

☆

Deutsche Handelskammer in Norwegen ble stiftet i 1940 efter den tyske okkupasjon av Norge. En måtte søke skriftlig om å bli medlem og styret innvilget eller avsto ansøkingene. Vi fortsetter nedenfor offentliggjørelsen av den overmåte interessante medlemsfortegnelse, som på en ytterst forbausende måte viser hvor mange og hvor gode og hvor fremtredende norske næringsdrivende det var som heller ikke oppfattet dette at Norge var i krig efter å ha kapitulert betingelsesløst. Men så var det da også bare NS-medlemmene blandt dem som ble straffet for misforståelsen.

NOEN TALL

I forbindelse med hetsen mot Sør-Afrikasambandet og den idiotiske boikott som LO satte igang, men som svært mange, deriblandt Vinmonopolet gav en god dag i, kan det ha sin interesse å nevne at i Sør-Afrika studerer for tiden 1700 bantustudenter, videre finnes det 81 praktiserende bantuleger, 50 saksførere, 73 revisorer, 61 kjemikere, 67 bibliotekarer og 176 laboranter.

sikte på det kommende stortingsvalg. En kan ikke uten følger alliere seg med et politisk parti hvor Dagbladets likesinnede har en så dominerende innflytelse som landsmøtet viste.

Ja, det er oss faktisk uforståelig at det fortsatt kan drives forhandlinger om samarbeid efter dette møte. Det må da være den rene komedie.

**Har du skaffet
en ny abonnent?**

**«Vidkun Quisling,
den norske gâte»**

«Hvorledes kunne slike folk være landsforredere?» spør professor Lyder L. Unstad i sin studie «Vidkun Quisling. Den norske gâte». Artiklen står i det amerikanske «Susquehanna University Studies» for mai 1959 og begynner med å påpeke NS-medlemmenes høye nasjonale karakter som gjorde at de så på Norge og norsk kultur med hellig ærbødighet. Hvorledes kunne slike folk være landsforredere? De forfeftet jo bare de høye idealer som var innprentet norsk-amerikaneren Lyder L. Unstad selv da han som ung gikk på folkehøyskolen i Norge. Han kom under krigen til det resultat at her var det noe som ikke stemte, og sikker ble han da han leste Churchills krigserindringer, bind I, hvor Churchill åpent forteller at han var en iherdig konspirator og propagandist, i høy grad ansvarlig for å ha skaffet Norge krig og svære prøvelser. Og dette stod på trykk samtidig med at Churchill var i Norge som innbudt gjest, og under megen stas og høytidelighet fordi han var Norges tapre frelsermann!

Det er ikke noe å undres over at Lyder L. Unstad kom til det resultat at noe måtte være råttent hjemme i Norge. Han vet også grunnen til at baktalelsen av Quisling og hans venner ikke stopper, idet han skriver:

NYE KOLLEGER

Det viser seg nå at vi norske «nyfascister» har kolleger selv i det svarteste Afrika. Det meget sorte underslagspostbud som nå er statsminister i det Kongo som holder på å falle fra hverandre før en er kommet igang med «selvstendigheten» var utsatt for store demonstrasjoner i Leopoldville nylig og efter gammelt og godt demokratisk mønster forteller den sorte diktator at demonstrantene var fascister! Vi gjør altså fremskritt på de utroligste steder.

«Nasjonal Samlings medlemmer hadde efter krigen ingensomhelst chance til å få utgitt bøker gjennom de vanlige forlag og avisene nektet dem spalterum for hvad som helst. De stod overfor det totalitære samfunn hvor alle kravet opp på lastepanet for «gode nordmenn».

Forfatteren peker på noe som ikke er almen kjent: Bolsjevismens rasegrunnlag, slik Quisling har fremstillet det i boken «Russland og Vi».

«Ideer, religion, sprog, vitenskap, kunst og institusjoner er et uttrykk for rasen. Rasen — menneskenes nedarvede fysiske og åndelige konstitusjon — er også til en viss grad bare av en bestemt livsoppfatning. Et typisk eksempel derpå er protestantismens utbredelse, som stort sett faller sammen med den nordiske rases utbredelse.

Det er liten tvil om at marxismen — foruten blandt jødisk intelligens — har sin største utbredelse i den alpinske kortskallede rase, hvortil hører hovedmassen av underklassen i Mellom-Europa og størstedelen av den opprinnelige slaviske befolkning i Øst-Europa. Og ser vi på bolsjevismen, den revolusjonære sosialisme, finner vi at den har sin masseutbredelse netop i de egne av Russland hvor det finsk-asiatiske blod er særlig fremherskende i den slaviske befolkning. Man kunde si at bolsjevismen er en asiatisk-slavisk bevegelse ledet av jødske hjerner».

Quisling gjør i denne forbindelse oppmerksom på at i Ungarn — Bulgaria — Finland — Tsjekoslovakia med sterkt finsk-asiatisk innslag sitter bolsjevismen i blodet, mens den hos oss bare er en begrepsforvirring.

Lyder L. Unstads studie er et budskap fra den store verden som nu våkner til forståelse av hvilken genial tenker vår store fører var. Engang kommer nok forståelsen herhjemme også. Selv om det tar tid. Vi kan jo ikke vente noen kvikk hjernevirksomhet i et folk som i årevis fant seg i en forsvarsminister som var forsvarsnihilist.

Slikt burde være en vits, men er en tragedie. j

Observatør.

**PENT, MØBLERT
PIKEVÆRELSE,**

koldt og varmt vann, sentralfyring, tilleie for enslig dame. Bill. mrk. «Vestkant» i ekspedisjonen.

BAK KULISSENE:

FRANKRIKES KRIG - -

REISEN TIL
LONDON

Mens general Gamelin gir de nødvendige anvisninger i sitt hovedkvarter for den tid han er borte, dikterer Reynaud i sitt arbeidsværelse et telegram til den franske sendemann Corbin i London. Det er allerede det annet denne aften. Det første var bare kort og meddele Gamelins ankomst, men dette blir langt. Ministerpresidenten går opp og ned i værelset mens hans sekretær sitter ved bordet og skriver. Klokken er syv minutter på otte.

«Paris, den 26. april 1940. Den nøyaktige tid fyller De ut når De er ferdig!»

«Javel, her president!»

Til den franske sendemann i London. Haster! Hemmelig! Vær så vennlig straks å overbringe herr Neville Chamberlain følgende beskjed: Min kjære premierminister! Krigskomiteen har nettopp hatt møte. Etter å ha prøvet den nåværende stilling i Norge har vi enstemmig fattet slik beslutning — — —

I dette øyeblikk ringer telefonen på skrivebordet. Reynaud har tre telefoner stående der og han hører på klangen at det er det midtre apparat som ringer. Det står i direkte forbindelse med hans bolig ved Place Palais Bourbon, det vil si med komtesse de Portes, som han lever sammen med. Han reagerer ikke på ringingen, men fortsetter: «I. Rømningsplanen av området ved Trondheim vilde såvel moralsk som materielt ha meget alvorlige følger — — —»

Igen ringer telefonen, igjen er det det midterste apparat. Nå tar Reynaud mikrofonen med en uvillig bevegelse, men så spør han meget bløtt: «Javel, kjæreste?» Sekretæren holder opp med å skrive. Ministerpresidenten holder mikrofonen for øret. «Det kan jeg ikke si i øyeblik-

Gamelin konfererer med den britiske generalstabssjef Ironside før felttoget i Norge settes igang

ket», svarer han tilslutt. «Jeg er svært opptatt nå. Du undskylder, ikke sant?» Han legger mikrofonen på plass. «Hvor langt var vi kommet?»

Sekretæren gjentar de siste setninger og Reynaud dikterer videre — alle de grunner som ble lagt frem under møtet marsjerer ennå en gang velordnet opp. Nå er han kommet til annet punkt: «Vi mener at inntagelsen av Trondheim ikke er umulig, hvis vi — — —» Dog lenger kommer han ikke: det midterste apparat lar seg igjen meget energisk høre. Tålmodig tar ministerpresidenten mikrofonen: «Ja, kjæreste?»

Sekretæren holder opp å skrive (senere etter sammenbruddet blir alle slike enkeltheter priggitt av deltagerne). Reynaud står der med mikrofonen til øret. «Men jeg sier deg jo, kjære Jeanne — i øyeblikket går det virkelig ikke! Jeg holder på å diktere et telegram som må gå uopphødelig. Meget viktig — jeg skal fortelle deg senere! Du er vel ikke sint?» Og han henger opp igen. «Hvor langt var vi kommet?»

Sekretæren gjentar de siste setninger og diktaten fortsetter. Telegrammet slutter med ordene: «Jeg er overbevist om at De, på samme måte som jeg i den alvorlige situasjon vi er i, er av

den mening at vi begge to stadig må holde oss for øye: man må ha vidt perspektiv eller overhodet ikke føre krig. Man må handle hurtig, ellers taper man krigen. — Ta imot, herr premierminister, forsikringen om mitt mest vennskapelige sinnelag».

Ministerpresidenten har undertegnet, klokken er halv ni, sekretæren går hurtig ut av rummet, da ringer det midterste apparat igjen. «Ja, kjæreste?» sier Reynaud igjen tålmodig og hører med en ubevegelig mine på en lang og åpenbart heftig ordflokk. Tilslutt svarer han: «Ja. Du burde være tilfreds!», og da han har hengt opp lar han seg gi et visst dokument av sin kontorsjef og undertegner det — uten å sukke, med ubevegelig ansikt.

Næste dag styrter en av hans bekjente løs på ham. «Men hør nå her», sier han helt opphisset, «hvorledes kunne De dog gi herr Dupont, dette parfymerte null stillinger? Det forstår jeg ærlig talt ikke!»

«Min kjære venn», svarer Paul Reynaud med sitt ubevegelige ansikt, «hva gjør ikke en opptatt mann for i det minste å ha fred om kvelden når man kommer hjem?»

Samme ettermiddag er general Mittelhausen ankommet til Croydon flyhavn. Han blir ventet av den franske sendemann Corbin og en kommandant fra den britiske generalstab, og mens de tre herrer biler inn til London, begynner engelskmannen straks å tale om hensikten med den franske generals reise. «Det gjør meg oppriktig vondt, herr general», sier han og anslår herunder en riktig gemyttlig tone, «at De har måttet ta på Dem alle ubehageligheter med å reise, men De kommer dessverre for sent!»

«Hva skal det bety?»

«Krigskabinettet har idag morges vedtatt å avbryte det norske foretagende!»

«Men, det kan da ikke være mulig!» sier general Mittelhausen helt ute av seg og også sendemann Corbin er meget opphisset.

«Et angrep på Trondheim er fullstendig utsiktsløst, mine

Forts. side 6

H. EGEDE NISSEN:

Menneskerettighetene av
1948 en Kimære

Francois Marie de Voltaire som det ikke Pål Berg som i 1945 uttalte de stolte ord om at rettssamfundet, det demokratiske styresett atter rådet i Norge? Og husker jeg ikke feil ble det dekretert noen flotte ord om frihet fra nød og frihet fra frykt. I livets malstrøm er idealene redusert in absurdum, de er blitt bore — — bore som en sviske, som prelaten sa. I min erindring har jeg en vag anelse om at 10. desember 1948 ble det vedtatt i de forente nasjoners generalforsamling en «Erklæring om menneskerettighetene». Det er som det hele skulle ha foregått på en annen klode. At det hele ikke er mere enn 10—12 år tilbake i tiden synes ufatte- lig, og man tvinges til å tenke på en gammel sang som begynner så: Var det en drøm? Leser man igjen- nom de 30 artikler med vel- vilje og uten fordommer, så går tankene uvergelig til- bake til oldtidens store filo- sofer, som drøfter natur- retten, de menneskelige rettigheter. Stoikerne mente at disse rettigheter var medfødt og på dette funda- ment bygget Voltaire og hans tilhengere den kate- dral i åndshistorien, som revolusjonens menneske- rettighetserklæring av 1789 i sannhet er. Den norske Grundlov av 1814 er jo blitt til i samme ånd, så

og hans ynkelige flukt i fjellet etter bruderovet og eventyret med de tre seter- jenter i Slott over slott seg hever, høi for en skinnende port. Stå, vil du stå! Det rygger lenger og lenger bort. Hanen på fløyen løfter vingene sine til flukt, alt blåner seg bort i kløfter og berget er låst og lukket.

Var det ikke Pål Berg som i 1945 uttalte de stolte ord om at rettssamfundet, det demokratiske styresett atter rådet i Norge?

Og husker jeg ikke feil ble det dekretert noen flotte ord om frihet fra nød og frihet fra frykt.

I livets malstrøm er idealene redusert in absurdum, de er blitt bore — — bore som en sviske, som prelaten sa.

I min erindring har jeg en vag anelse om at 10. desember 1948 ble det vedtatt i de forente nasjoners gene- ralforsamling en «Erklæring om menneskerettighet- ene». Det er som det hele skulle ha foregått på en annen klode. At det hele ikke er mere enn 10—12 år tilbake i tiden synes ufatte- lig, og man tvinges til å tenke på en gammel sang som begynner så: Var det en drøm? Leser man igjen- nom de 30 artikler med vel- vilje og uten fordommer, så går tankene uvergelig til- bake til oldtidens store filo- sofer, som drøfter natur- retten, de menneskelige rettigheter. Stoikerne mente at disse rettigheter var medfødt og på dette funda- ment bygget Voltaire og hans tilhengere den kate- dral i åndshistorien, som revolusjonens menneske- rettighetserklæring av 1789 i sannhet er. Den norske Grundlov av 1814 er jo blitt til i samme ånd, så

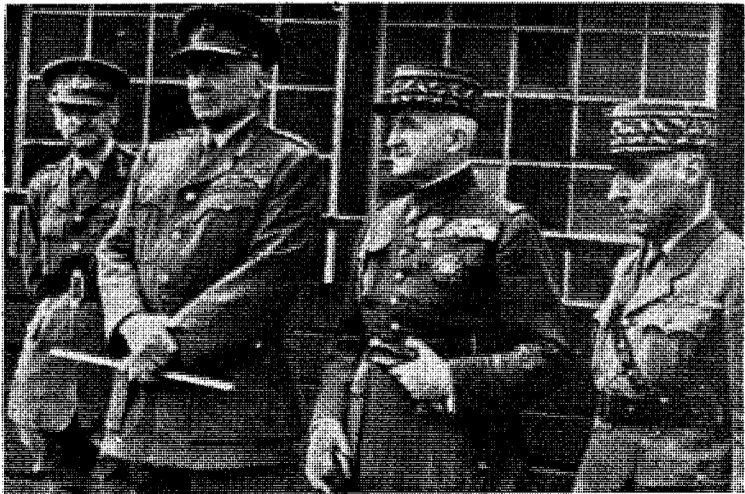
at det hele ikke er mere enn 10—12 år tilbake i tiden synes ufatte- lig, og man tvinges til å tenke på en gammel sang som begynner så: Var det en drøm? Leser man igjen- nom de 30 artikler med vel- vilje og uten fordommer, så går tankene uvergelig til- bake til oldtidens store filo- sofer, som drøfter natur- retten, de menneskelige rettigheter. Stoikerne mente at disse rettigheter var medfødt og på dette funda- ment bygget Voltaire og hans tilhengere den kate- dral i åndshistorien, som revolusjonens menneske- rettighetserklæring av 1789 i sannhet er. Den norske Grundlov av 1814 er jo blitt til i samme ånd, så

at det hele ikke er mere enn 10—12 år tilbake i tiden synes ufatte- lig, og man tvinges til å tenke på en gammel sang som begynner så: Var det en drøm? Leser man igjen- nom de 30 artikler med vel- vilje og uten fordommer, så går tankene uvergelig til- bake til oldtidens store filo- sofer, som drøfter natur- retten, de menneskelige rettigheter. Stoikerne mente at disse rettigheter var medfødt og på dette funda- ment bygget Voltaire og hans tilhengere den kate- dral i åndshistorien, som revolusjonens menneske- rettighetserklæring av 1789 i sannhet er. Den norske Grundlov av 1814 er jo blitt til i samme ånd, så

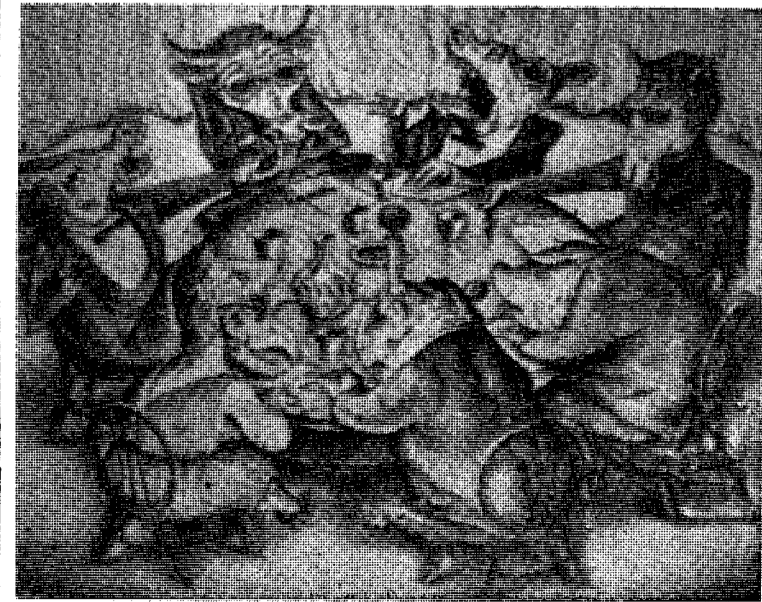
at det hele ikke er mere enn 10—12 år tilbake i tiden synes ufatte- lig, og man tvinges til å tenke på en gammel sang som begynner så: Var det en drøm? Leser man igjen- nom de 30 artikler med vel- vilje og uten fordommer, så går tankene uvergelig til- bake til oldtidens store filo- sofer, som drøfter natur- retten, de menneskelige rettigheter. Stoikerne mente at disse rettigheter var medfødt og på dette funda- ment bygget Voltaire og hans tilhengere den kate- dral i åndshistorien, som revolusjonens menneske- rettighetserklæring av 1789 i sannhet er. Den norske Grundlov av 1814 er jo blitt til i samme ånd, så

at det hele ikke er mere enn 10—12 år tilbake i tiden synes ufatte- lig, og man tvinges til å tenke på en gammel sang som begynner så: Var det en drøm? Leser man igjen- nom de 30 artikler med vel- vilje og uten fordommer, så går tankene uvergelig til- bake til oldtidens store filo- sofer, som drøfter natur- retten, de menneskelige rettigheter. Stoikerne mente at disse rettigheter var medfødt og på dette funda- ment bygget Voltaire og hans tilhengere den kate- dral i åndshistorien, som revolusjonens menneske- rettighetserklæring av 1789 i sannhet er. Den norske Grundlov av 1814 er jo blitt til i samme ånd, så

Forts. side 7

Tilbake etter det misslykkedes felttog. Fra høyre: de franske generaler Audet og Mittelhauser (som det berettes om her), general Ironside og general Carton de Wiart. Herrene ser ut som om de har solgt smør og ingen penge fått

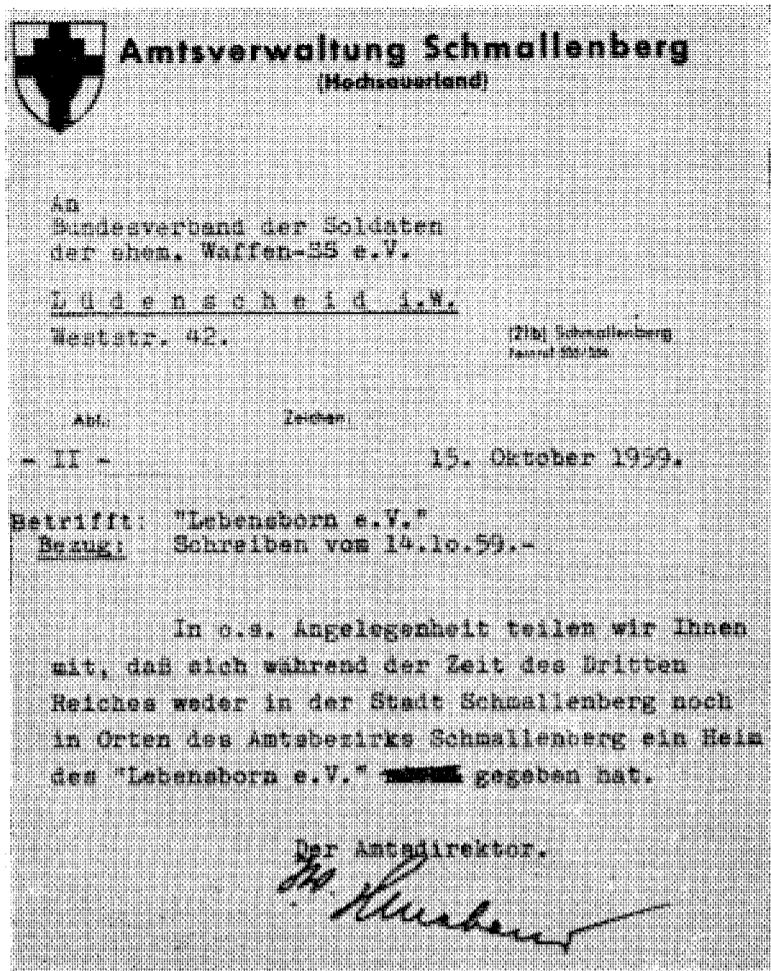

Om menneskerettighetene setter «Simplicissimus» me- get treffende under denne tegning.

ARMINIUS:

En verden av svindel – et hav av sau

Noen betraktninger omkring aktuelle hendelser i robotstaten

Bevitnelsen fra Schmallingenberg

Vi har tidligere gang på gang pekt på og avslørt den kompakte og snedige svindel som norsk presse, norsk kringkasting og norske bøker benytter seg av i ensrettingens tjeneste. Det er så konsekvent gjennomført overalt, at det sannelig ikke skal forundre noen at storparten av menneskene i vårt moderne robotsamfunn, med norske folkeskolere i spissen, tror på det som gudens sanning og ser på oss som forsøker å få dem til å tenke selv og til å prøve å skille løgn fra sannhet som grufulle folkeforførere og farlige forbrytere. Slik er jo også par-

len at vi skal sees på.

Aret 1960 ble innledet med den store sentralt organiserte hets i forbindelse med hakekorskampanjen, dette latterlige felttog mot opphavsmennenes egne smørerier, satt igang over hele den vestlige verden da signalet ble gitt med hakekorset på synagogemuren i Köln, denne uverdige demonstrasjon mot andres religiøse tro som de mørke krefter bak aksjonen mot «nynazismen» og «Antisemitismen» ikke hadde noen betenkeligheter ved å sette igang.

Og selv om en her gikk så

langt over streken at normale mennesker for en gangs skyld forstod svindelen og tok avstand fra den, selv om alt det politi som styrtet ut på Vesteuropas demokratiske gater og streder, høytidelig og offentlig forsikret at de ikke kunne oppdage noe spor av hverken nynazistisk virksomhet eller virkelige antisemitiske demonstrasjoner, men riktignok litt av hvert av andre skumle ting, som en presse som vil veilede folk ærlig og anstendig naturligvis burde ha søkt å utforske nærmere, så fortsetter isteden alle aviser, blant annet i dette land, med jevne mellomrum i artikler og redaksjonelt å skrive om denne «nynazismen» som maler hakekors på alle de grønne hus verden rundt.

Ja, når en av dem, Aftenposten, i sin senile jakt på kommunister i en verden hvor de åpenlyst har installert seg i de fleste nøkkelstillinger — enten selv eller gjennom det intellektuelle sleng av tåper som alltid går trozkismens erind, kommer i skade for å avsløre litt av sannheten, så iler Dagbladet sin vane tro svindlen og løgnen til undsetning med bortforklaringer og «autentiske bevis», som for eksempel i saken med den norskfødte fru Preugschat som de østtyske kommunister vilde sende til Oslo for å sette igang «nynazistisk» hakekorsmalning.

Vi har en uhyre sterk misstanke om at Eichmann-affæren er den nye omgang i dette felttog, som øyensynlig har den dobbelte hensikt: å ramme Vest-Tyskland og å skape en pogromstemning blandt alle robotene mot de nasjonale krefter rundt omkring i Verden, som advarer mot det spill som drives og mot den undergang som truer alle. Det er jo en ubestridelig kjennsgjerning at Eichmanns oppholdssted har vært kjent i årrekket, at hans hustru åpenlyst og under sitt eget navn reiste over til ham i Argentina, og at hans to eldste sønner hele tiden har brukt navnet Eichmann. De intelligente ledere av zionismen og dens verdensregjering og verdenspoliti har neppe vært i tvil om den sak, men de har valgt det rette øyeblikk til å lansere denne lille tyske politimann som historiens jødefiende nr. 1.

Ja, skal man tro Ragnar Kvam — og hvorfor skal

Forts. s. 6

Vi intervjuer Suez-los

Kjetterske meninger om forholdet mellom øst og vest

Er de nye russiske signaler redningen for oss alle?

Folk og Lands redaksjon har ikke så sjelden interessante besøk ute fra den store verden, det være seg fra Amerika, fra Mellom-Europa eller, som for kort tid siden, fra Nassers nye Forente arabiske republikk. Det var den tyskfødte Suez-los Max Lange, norsk gift, som kom oppom for å slå av en prat.

Max Lange var ellers blitt intervjuet av Arbeiderpartiavisen Glåmdalen under et besøk på Kongsvinger, og bladet gjenga med store overskrifter hans uttalelser om president Nasser, som jo var litt anderledes enn hva en leser i den norske presse ellers. Om presidenten sier han til oss, som han sa til Arbeiderpartiavisen, at han er en stor mann, en gløgende idealist og et arbeidsjern, som ikke sparer seg selv. Han lever også et ytterst spartansk liv i motsetning til den fordrevne Farouk. Nasser er derfor uhyre populær i hele Egypt, og hans enorme planer om bygging av skoler, vanningsanlegg og en ny industri — kort sagt en fullstendig økonomisk og sosial revolusjon — blir møtt med begeistring av folket.

Siden Norge er så sterkt interessent i Suez-kanalen som sjøfartsnasjon er det naturlig å spørre herr Lange om hvorledes forholdene er i kanalselskapet nå, og han fremholder sterkt at det nå hersker full orden og effektivitet etter at den egyptiske stat har overtatt. Tidligere var selskapet en stat i staten og det ble ledet på en meget arrogant måte overfor den egyptiske stat. Nå er det innført gjennomsnittshonoraret for losingen av skibene, slik at de ansatte får mere ensartede lønnsforhold. De sosiale forhold for losene er også ut-

Arabernes store mann, Gamal Abd el Nasser

merket. Det er gode boliger, et prektig sykehus og det er opprettet skoler for personalets barn. Det er ansatt 240 losere av 14 nasjonaliteter. Av disse er 5 norske.

FLEST NORSKE SKIB GJENNOM KANALEN

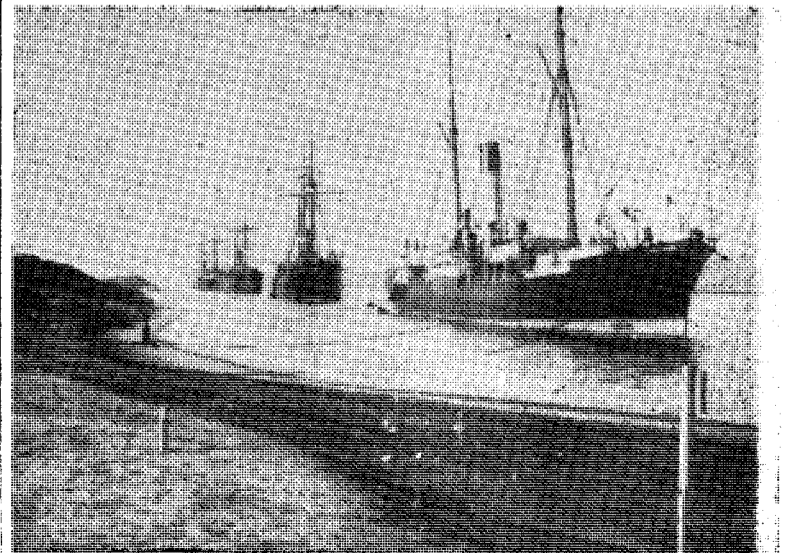
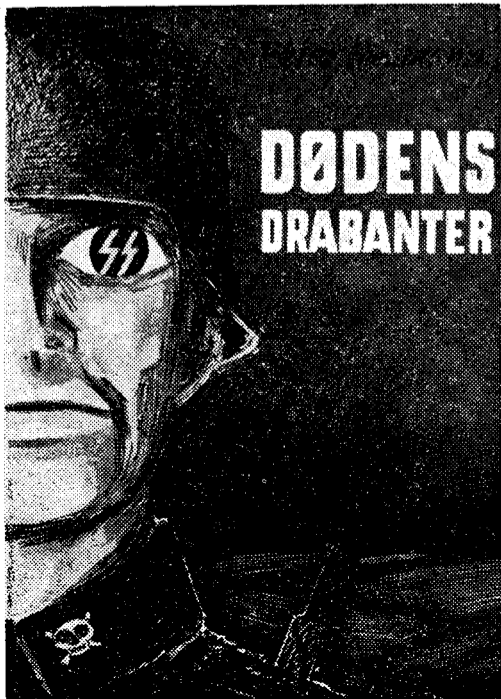
Lange forteller ellers at det er flest norske skib som passerer kanalen. Ingen annen nasjon har så stor tonnasje gjennom kanalen som Norge. Kanalen er ellers utvidet med 20 meter i bredden og er effektivt mudret opp i den senere tid, slik at kapasiteten er blitt større. Losene har lønn i 35 måneder under sykdom eller invaliditet, og de blir i det hele tatt behandlet på en fair og nobel måte, sier kaptein Lange, som var her på sin ferie. Losene har to måneders ferie annet hvert år, og da får både de og deres familie gratis flyreise til sitt hjemland og tilbake.

KOMMER REDNINGEN FRA RUSSLAND?

Det er naturlig at vi i en samtale med en mann fra

Forts. side 7

OMSLAGET
PÅ
STEENBALLES
NYDELIGE
SVINDEL-
PRODUKT

Suez-kanalen i gamle dage

EN VERDEN AV SVINDEL

(Forts. fra side 5).

man ikke det når han så trofast taler med Jakobs røst? — så fremstiller Zi- ons vise det nå slik at det nærmest var denne tyske politioberstløytnanten som dirigerte både Hitler og Göring, Goebbels og Himmler!

Men felttoget er ikke slutt med dette. Det støttes her hjemme opp med små aksjoner både hist og her, med overfall på navngitte tidligere NS-folk i Dagbladet og enkelte andre steder, med grove injurier mot Anders Hafskjold i Morgenposten og den evindelige rettssak som det ingen slutt blir på og om hvem Dagbladet nå, med injurianten Nic. Gulbrandsen den avsatte som kilde, prøver å innbilde folk at det er Hafskjold som har halt den ut i to år i håp om et «forlik».

Det er sikkert noen som tror dette sprøytet også, noen av de ikke- eller lite lesekyndige, noen av de lærere som ikke vil lese av frykt for at skylappene skal falle av. For Folk og Land har jo vitterlig gang på gang og ustanselig gjennom disse to år påtalt injuriantens og myndighetenes skandaløse uthaling av denne sak og krevet fortgang med den.

Men, slike små jelmot- sigelser affiserer ikke det nydelige sannhetsvitnet med profitørvirksomheten fra okkupasjonstiden, for folk — iallfall de trofaste lesere av bladet — hefter seg ikke ved slike bagateller. Og nå er visst da også saken om «Landssvikerforbundets interne forhold», som bladet kaller den, mens den da vitterlig dreier seg om en sak reist av en mann som er beskyldt for underslag, korrupsjon, dokumentfalsk og litt av hvert annet mot en foraktelig injuriant, som har måttet bruke to år på å prøve å sanke sammen sladder og vås til støtte for den gemene handling å trekke andres navn i sølen uten den ringeste grunnlag, moden til å kjøres for alt folket.

Nå passer det i det politiske spill å la teppet gå opp. Nå har en mobilisert Knut Blom som aktør på den betrunge injuriantens side, nå er det kommet en annen dommer enn den som for et halvt års tid siden gav Morgenposten det gode råd å forlike seg med den injurierte, for nå er det trykket på knappen av dem som bestemmer. Og nu bebuder Dagbladet at det ikke er injuriene mot Haf-

skjold som skal behandles, men Forbundets og Folk og Lands eventuelle politiske oppfatning i internasjonal belysning, samt tilstrømning av nordiske journalister for å følge denne «høyst interessante» sak mot denne injuriant som «har dokumentbunker fra NS-folkenes eget arkiv!»

På den annen side: nå må da vel også alle de «gode» nazister som Morgenposten og Dagbladet forsvarer så rørende mot det onde forbund og mot Folk og Land tre frem i det åpne med slarvet sitt.

Det er bebudet at denne sak skal frem for retten i november, og regien later til å skulle bli utmerket. Samtidig er det nemlig meningen — for å preparere stemningen hos kveget — å la den svenske «autentiske» svindelfilm om Hitler og den tyske nasjonalsosialisme gå over kinolerretene i Oslo og andre steder med dertil hørende kommentarer i presse og kringkasting. Det er den samme film som nå - i sterkt beklippet stand fordi en naturligvis ikke kan servere hva som helst i denne retning i hjemlandet — er forevist i Tyskland og hvorom de norske aviser med rørende samstemmighet beretter at «nå har den tyske ungdommen fått øynene opp» og «nå spør de unge sine foreldre om hvorledes de kunde være med på dette?» Løsningen burde ligge snublenende nær for de aller fleste!

Ellers er det et felles trekk hos alle disse aviser som er så bekymret på moralens og den tyske ungdoms vegne, at de ikke har noe å fortelle om fosforen over Dresden og Hamburg m. v., om atombombene over Hiroshima, og mord og vold og terror mot tyske fanger etter krigen. De antyder ikke at den amerikanske eller engelske eller franske ungdom spør eller burde spørre sine foreldre om hvorledes de kunde være med på det. Og de spør ikke norsk ungdom om hva den mener om de foreldre som driver verden mot en ny katastrofe med sin evindelig hets, med sin uopp- hørlige løgn og med sin kvalmende mangel på anstendighet.

Men, hilser Dagbladet den «autentiske» svenske juksefilm om Adolf Hitler med den aller største glede som en ny lekkerbiskken i hetsens store suppegryte, så er det en annen film det ikke riktig kan fordøye, og det er en film om rakettkesperten Wern-

her von Braun. Denne film har bragt protester fra «forskjellige pasifistiske grupper» (formodentlig av typen Dagbladet og de andre vise i Zion). Den er «en hvitvasking av nazismen», sier det bekymrede blad og «gjør en helt av mannen som var ansvarlig for Hitlers V-2 raketter» — og det må naturligvis ikke skje. Ikke noen objektivitet der i gården, takk!

Når vi nå først engang snakker om svindel og svindlere, så vil vi gjerne komme inn en gang på det ufysiske svindelprodukt, som Steensballes Forlag utgav ifor: «Dødens drabanter», som utgav seg for «selvbiografi skrevet av en ung SS-offiser» Peter Neumann.

Vi har gjort detaljert rede for denne åpenlyse svindel og forlaget er gjort oppmerksom på det, men fortsetter likevel å distribuere makkverket. Det har naturligvis også vært den rene gullgruben for alle hetserne som stadig fyller de norske aviser med sin onde sed. Det ble stadig henvist til disse «autentiske» opptegnelser, som glir i norske roboter som melk i katten. I Tyskland kunde naturligvis ikke en slik bok utgis fordi den bare vilde vekke latter overalt, men her hjemme, hvor Dagbladet og Ragnar Kvam og alle de andre er åndelig veiledere, går det naturligvis.

Imidlertid har boken likevel vakt oppmerksomhet på visse hold i Tyskland. De tidligere Waffen SS-folks hjelpeorganisasjon har i sitt blad «Der Freiwillige» i et par artikler behandlet denne frekke svindel, som med det engelske blad «Empire News» som opprinnelige kilde lanseres i noen få tilbakeleggende land. Det er lite smigrende for Norge og for det norske forlaget at vi påny skal bli blandet opp i en slik internasjonal skandaleaffære.

For den som har interesse av å repetere vår dokumentasjon av svindelen henviser vi til tidligere omtale i Folk og Land. Her skal vi bare i forbindelse med det tyske blads omtale av saken nevne det denne «autentiske» bok skriver om «SS-stutteriet», eller organisasjonen Lebensborn. Det er helt fantastisk og fullstendig i stil med alt det andre vrøvlet, men like fullt skriver alle de store «autoritetene» og alle de tåpelige norske bladene fortsatt om Lebensborn på den gamle «gode» måten. At de ikke skammer seg!

La oss da nok engang

gjengi den dom som ble avsagt i saken mot SS-Verein Lebensborn i Nürnberg:

«Av bevismaterialet går det klart frem at Verein Lebensborn, som eksisterte allerede før krigen, var en velferdsinstitusjon og i første rekke en fødselsstiftelse. Fra begynnelsen av gjaldt dens forsorg mødrene, såvel de gifte som også de ugifte, både ekte og uekte barn —. Av bevismaterialet går det klart frem, at Lebensborn av de i Tyskland tallrike organisasjoner som befattet seg med de utenlandske barn som var bragt til Tyskland, var det eneste sted som gjorde alt som stod i dets makt for å gi barna en viss forsorg og å vareta de barns rettslige interesser som var stillet under organisasjonens beskyttelse».

Og i slutten av Nürnbergdommen over Lebensborn heter det så: «Av disse grunner holder vi Lebensborn og de som er anklaget i den forbindelse for ikke straffskyldige».

Steensballes «unge SS-offiserer Peter Neumann» beretter naturligvis — fordi en slik bok jo også bør ha et visst pikant innslag som kan falle i smaken hos det publikum som ellers sogner til Dagbadets nakenkoloni — i det vide og brede og meget detaljert om sin opp- tagelse i «Freiwilligen Erzeugen-Etablissement», om undersøkelsen av hans sed- seller og om ham og den for ham utvalgte og registrerte kvinne fra det første møtes sødme og helt opp i sengen. Vi får høre at de frivillige mødre var rekrutert fra Bund deutscher Mädel (BdM) og at de i Lebensbornhjemmet var under oppsikt av «Jungmädelführerin»!

Nå later det til at den unge tyske SS-offiser, for å tale med forlaget, i noen grad har forsøkt å gjøre sin beskrivelse troverdig. Da han nødvendigvis må ha et navn på det Lebensbornhjem hvor han opererte, så har han øyensynlig tatt et Tysklandskart frem og så setter han fingeren i blinde på et punkt og leser «Schmallenbg.» Det betyr som de fleste vel vet Schmallenberg og er en forkortelse. Men den velorienterte unge tyske SS-offiser Peter Neumann forstår ikke engang forkortelsen i sitt modersmål. Han leser dette for Schmallenog (!) og under dette navn er det da han beskriver sine erotiske eventyr.

«Der Freiwillige» slår fast at det henger slik sammen og at det ikke finnes noe sted i Tyskland som heter

«Bak kulissene»

(Forts. fra s. 4)

herrer», sier engelskmannen sjelerolig, «tro meg, fullstendig utsiktsløst! Vi har lidt alvorlig i alle runder og den siste var næsten katastrofal. Skulde vi forsøke en gang, så vilde vi kanskje aldri komme på bena igjen!»

«Vi kan ikke reise til oss i ambassaden», sier Corbin til generalen. «Vi må straks til Foreign Office!»

Han gir sjåføren beskjed om den forandrede adresse. Etter at de har kjørt over Themsen på Westminsterbroen kjører de til høyre i den brede gate som heter Whitehall og som gjelder som forvaltningssentrum for det britiske Empire, for her ligger de viktigste regjeringsbygninger. Så bøyer de tilvenstre inn i den smale Downing Street og stanser foran utenriksministeriet.

Understatssekretær Sir A. Cado- gan mottar dem. «Jeg har den ære å meddele Dem at øverstkommanderende Gamelin vil avlegge besøk imorgen», sier den franske sendemann meget høflig og av- målt. «Jeg ber på hals vegne om en samtale straks med premierministeren og med første admiralitetslord.»

Understatssekretæren noterer det og sier at selvsagt kan det la seg ordne. Men så bryter temperamentet gjennom hos Cortin og han sier opphisset og mens han forsøker å beherske seg: «Herr

Schmallenog. Og for riktig å understreke svindelen, har bladet skaffet seg en erklæring fra Amtsdirektoren i Schmallenberg, som forsikrer at det aldri har vært noe hjem for Lebensborn i byen eller området av samme navn. Tablå! Vi gjengir erklæringen her.

Hva skal en så stille opp mot all denne løgn og all denne svindel? I gamle dager sa man at løgnen har korte ben, men det later ikke til å være slik lenger etter at vi er blitt lykksaliggjort med det venstreradi- kale robotsamfunn, hvor alle «sannheter» produseres i hovedkvarteret, hvor den virkelige sannhet jages på dør med meningsterror og trusler, hvor barnas oppdragere protesterer offentlig og i usømmelige orde- lag mot å sette seg inn også i «et annet syn», og hvor pressen trass i ærekjære historikerens prisverdige forsøk fortsetter å lansere løg- nen og bedraget uten ubehag selv etter at den er av- livet hundrevis av ganger.

Hva skal en stille opp mot slikt?

Sannelig er det behov for en åndelig revolusjon, hvis ikke Vesten og alle dens gamle moralske verdier skal gå under slik planene er trukket opp i den bok en ikke har lov til å nevne.

Arminius.

Menneskerettighetene

(Forts. fra s. 4).

disse ting skulle ikke være ukjent for tidens guder. Vi vet bare at det er sagt fra offisielt hold at grunnloven er bare en formalitet og dette ble grundig stadfestet av kjennsgjeringene i 1945 og like til denne dag.

Man skulle imidlertid anta at respekten for de forerte nasjoners menneskerettighetserklæring var noe mere manifest, men også her synes autoriteten å bli mindre etterhvert og omvendt proposjonal med avstanden i tid.

La oss friske opp faktum om denne fundamentale menneskerettighetserklæring av 10 desember 1948.

Og la oss til slutt citere paragraf 8 i denne nå herestratisk beryktede deklarasjon. Vi leser: Enhver har rett til en *fyldestgjørende oppreisning* ved de kompetente nasjonale domstoler for handlinger som krenker de fundamentale rettigheter som forfatningen eller loven gir vedkommende.

Hver dag som er gått siden 1948 er en krenkelse av disse ifølge paragraf 8 seivfølgelige rettigheter, og man ser, som det sies hver vår, at når dagene lenges, vinteren den strenges. Hvor er den lovpriste humanisme blitt av i relasjon til de 100,000 forhenværende NS-medlemmer, «som burde eller måtte forstå», det som ikke administrasjonsrådet, hr. advokat Holthe, bispen

statssekretær, vi er meget forbauset over å høre hva krigskabinetet har vedtatt om den norske affære. Jeg kan ikke skjule for Dem at inntrykket vil bli skjebnesvangert i Paris! Og følgene, følgene - jeg våger ikke å tenke på dem! Og jeg ber Dem: hvilket skuespill for de nøytrale! På Balkan følger man hver fase i denne kamp med spenning — og så innrømmelsen av et fullstendig nederlag! De bringer oss i fullstendig miskreditt, og vær så snild ikke å bli sint over det jeg sier, dette ubegripelige tilbaketog er en plett på de alliertes våpenære!»

«Min kjære Corbin», svarer Sir A. Cadogan. «Vent ikke av meg at jeg skal motsi Dem med et eneste ord — jeg underskriver hver eneste setning, og tro meg, herrerne i krigskabinetet er av nøyaktig samme mening som De og jeg —»

«Og likevel vedtar de å gi opp foretagendet?! spør general Mittelhauser.

«Likevel vedtar de å gi opp foretagendet, herr general», sier understatssekretæren. «For selv om det skulde lykkes å ta Trondheim, så er det umulig å holde byen så lenge tyskerne har herredømme over alle norske flyplasser. De må ikke glemme, mine herrer: Tyskerne har satt

Berggrav, fylkesmennene og vår øvrige embedsstand forsto, da samtlige nevnte instanser i råd og dåd gikk inn for samarbeide med Tyskland i 1940.

La meg endelig ikke glemme 6. kolonne, våre store bedriftsherrer og ledende forretningsmenn til siste mann, som til 8. mai 1945 sto som medlemmer av norsk - tysk - handelskammer. De var medvirkende aktive ingeniørtropper på tysk side og deres iver for tysk krigspotential forlenget krigen med mange måneder. De forsto intet. Muligens justisdepartementets lovavdeling kan gi noe av en forklaring. I en fortolkning av promilleloven for bilkjørere heter det i nevnte etats referat i pressen 7. mars dette år: I uttrykket «må forstå» vil da etter departementets mening ligge at det *ikke* kreves at vedkommende virkelig har forstått (her gjelder det politietterforskning), når de foreliggende omstendigheter var slike *at den som ikke forsto*, ingen undskyldning hadde for sin manglende forståelse.

Paragraf 11 i menneskerettighetserklæringen avgjør at enhver som er sikket for en strafferettslig forseelse har rett til å bli betraktet som uskyldig inntil dom er avsagt. Men det er en annen historie.

Nå blir kampen for oppreisning, som er en *menneskerettighet* blandet sammen med hakekorsmaling i London, New-York, Paris og Lyon og Israels aggresjon ved Genesaretsjøen, ifølge Ben Gurion. Og man spør hvorfor? Svaret er ganske enkelt: Ingen tror i dag at NS-medlemmene var annet enn patrioter både dag og natt. Men de som arrangerte tragedien i 1945 og årene etter er redde for sin egen skygge, redd for det demokratiet de foregir å tilhøre.

H. EGEDE NISSEN.

inn minst 600 fly i Norge og da er ikke transportflyene medregnet. De har absolutt overlegenhet i luften — og dessuten ser det ut til at det har lyktes dem å sette opp kystbatterier langs Trondheimsfjorden — vær så vennlig å tenke over denne situasjon nok engang!»

Klokken halv tolv om natten får ministerpresident Reynaud den telegrafiske beretning fra sin sendemann i London og han ser av den at forsøket på å avverge de alliertes nederlag i Norge i siste øyeblikk har mislykkes håpløst. En kan ikke stole på engelskmennene — — Og han er klok nok til å forstå av det engelske svar, så høflig det enn

Kongo

(Forts. fra s. 2).

shiokoene, som hadde oppkastet seg til herrer i de derværende Balunda-landsbyer. De anerkjente ingen felles overhøvding, men det viste seg allikevel å være et hierarki som var bestemmende for forholdet mellom landsbyhøvdingene.

Fra Nord-Rhodesia var en høyere utviklet stamme, Baluenane, også trengt inn over grensen. Den hadde sine landsbyer spredt i distriktets sydlige del, og hørte alle under én overhøvding, Kiniama, som gjennom sin autoritet også hadde stor innflytelse over Batshiokoene. Kiniama hadde lenge vært en farlig fiende av Kongo-staten, og var ennå ikke underkastet.

Balunda-kongen, Muata Yamva, ville gjerne reetablere sin gamle myndighet i Batshioko- og Baluena-trakten, etter at også Balunda-stammen hadde fått geværer, men måtte akviessere ved status quo.

Mitt viktigste oppdrag etter opprørernes overgivelse var å få Kiniama til å anerkjenne statens autoritet, og den muntlige ordre før avmarsjen fra Lusambo gikk ut på om nødvendig å bruke makt. Oppgaven ble imidlertid løst ved forhandlinger ved en fredelig styrkedemonstrasjon, som vakte Kiniamas takknemlighet og ga ham tillit. Senere kunne trakten ledes ved Kiniamas hjelp, også når det gjaldt Batshiokostammen. De forlatte karavaneveier ble igjen befolket og veiene ryddet. Vi ble beskutt flere ganger, men det kom bare ved én anledning til alvorlig kamp. Da jeg forlot trakten i 1910 var den pasifisert. Året etter ble det riktignok meldt om nye kampe, sikkert som følge av at en gammel motstander av Kiniama var sendt dit ned som stasjonssjef.

F. H. KJELSTRUP

er, at Londonherrenes sanne mening er at han må forskåne dem for besøket av denne herr Gamelin: «Sir A. Cadogan har tilføyet», slik slutter innberetningen fra Corbin, «at hvis general Gamelin kan foreslå andre forholdsregler som kan avhjelpe vår nåværende underlegenhet, så vil de bli undersøkt med den største interesse — —»

Der nevnes den påny denne underlegenhet som Reynaud tilstod overfor senatet — men nå da også engelskmennene innrømmer den, ser Reynaud plutselig inn i en skjebnesvanger fremtid.

(Neste gang: Bak den franske front).

Suez - losen

(Forts. fra side 5)

den arabiske republikk, som på mange måter samarbeider med Sovjet, også kommer inn på bakgrunnen for dette, og kaptein Lange gir uttrykk for tanker som også har vært berørt i «Frimodige betraktninger» i Folk og Land. Nasser fører en nøytral politikk overfor alle stater, understreker han. Men når det gjelder vårt forhold til «Øst-blokken» peker han på som sin egen personlige mening at tiden nå er inne til en omvurdering av mange forhold. Hvis vi nå ikke handler med klokskap, så vil vi gå under. Jeg har nettopp studert «Zions Vises protokoller» påny. Det er klart at det har foregått en kursendring i Russland, en endring som kan bli av avgjørende betydning for menneskenes redning. Man har plutselig erkjent verdenszionismens mål, og også grunnene til at det fra jødene Marx, Lenin og Trotsky bare kunne komme noe djevlelsk som tok sikte på den hvite rases ødeleggelse. Nå kommer det an på for oss å utnytte denne store kursendring som en nådig skjebne har sendt oss i ellevte time. Vi har intet annet å gjøre enn å gå sammen med de gode krefter i østen, som har erkjent kommunismens hestehov - og som allerede har handlet. Jødene er fjernet fra alle de viktige statsstillinger, Israel er blitt stillet i gapestokken som parasitt av Russland. Det russiske folk led fryktelig under jødeteroren. Jeg går ut fra at De også kjenner den boken jeg nevnte. Riktignok er det ikke helt anstendig i vår forløyede verden å snakke om den, men den er likevel uten tvil den betydningsfulleste nøkkel til erkjennelse av vår stilling. I så henseende er den det mest forferdelige som noensinne er blitt offentliggjort.

— Men, De vet da herr Lange at alle her i Norge og i hele Vesten forteller at boken er et falskneri? Hvis De sier noe annet, blir De betraktet som åndssvak eller som en grov forbryter.

— Jeg vil peke på en bok som også utkom i Norge for et par år siden. Den er skrevet av storfyrst Felix Jusupoff og het på originalsporet «Avant l'exil». Den norske tittel (boken kom på Dreyers forlag) var «Jeg var russisk fyrste». I denne boken heter det ordrett: «En av våre nærmeste naboer, grevinne Kleinmichel, hadde et betydelig bibliotek som for det meste bestod av ver-

ker om frimureriet. Det ble oppdaget hos henne et pergament skrevet på hebraisk som ble sendt til St. Petersburg for å bli oversatt til russisk. Oversettelsen ble offentliggjort i en brosjyre kalt «Sions Protokoller». De fleste eksemplarer forsvant på en mystisk måte like etter at brosjyren var kommet på markedet. De ble antagelig tilintetgjort. Det er iallfall et faktum at under bolsjevikrevolusjonen ble alle medlemmer av familier hos hvem man fant denne brosjyre, skutt på stedet. Et eksemplar fant veien til England. Det ble oversatt til engelsk under tittelen «The Jewish Peril» og til fransk som «Protocoles de Sion». Når det gjelder dette med ektheten, så er det så langt fra slik som det fremstilles idag. Det ble i sin tid ført en sensasjonell prosess i Sveits om ektheten av boken og trass i den mest intense motstand fra jøder og frimurere, ble ektheten av dokumentet godtatt av retten. Jødene tapte prosessen trass i sin uhyre makt og det må være et vink av skjebnen for oss til å våkne opp. La oss revurdere vår holdning likeoverfor det russiske folk, hvor det er mange krefter til det gode som virker.

Dette er jo unektelig litt uvannt kost for oss gamle antimarkister, hvorav mange har kjempet med våpen i hånd på østfronten mot faren fra øst. Men nå er femten år gått, zionismens og hetsens makt brer seg mere og mere, og så spør du denne tyskfødte egypter om det ikke er på tide med en kursendring, på samme måte som han mener at russerne har foretatt en kursendring.

Vi tror at dette kan komme til å bli et av de mest brennende spørsmål i fremtiden. Men først må de russiske nasjonalkommunistene kvitte seg med den sørgelige arv fra det jødiske opphavs det kollektive jordbruk. Når alt kommer til alt, så er det denne hardkokte tese for dengang zionismen styrte kommunismen som er den store jernteppe mellom Russland og oss idag.

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 - Oslo

«Millionærer for en aften»

(Forts. fra s. 1)

ene på verdensmarkedet. De innlater seg som oftest ikke på faste langsiktige anbringelser, men jager fra sted til sted med visse bestemte terminers mellomrum, for å kunne være ferdig til å flykte, om noe nytt og uventet skulle oppstå. Derav kommer ordet: «hot-money» - penger som en lett kan brenne seg på. Derfor er ordene «Euro-dollars» og «hot money» blitt nesten enstydige begreper.

Overførselene av denne rovgriske jaktkapital

OVERGÅR ALT

hva verden tidligere har opplevd. To årsaker har utløst denne kapitalflom: Avslapningen i det amerikanske næringsliv på den ene side og bedre fortjenestmuligheter i Europa på den annen side. I Tyskland går det jo fremdeles for full damp, i England har finansministeren funnet det nødvendig med en kredittinskrenkning og forhøyelse av diskontoen til 6 prosent — forøvrig et tveegget sverd — og Schweiz har også vært en glimrende magnet. Frankrike er ikke kommet riktig inn i bildet ennå, selv om landets økonomi har kommet seg betraktelig etter at de snakkesalige parlamentarikere og de selvdyrkende demokrater arrangerte gallaforestilling, valgt de Gaulle til diktator og feiret sin egen politiske impotens.

Men det mest bemerkelsesverdige i dette flyktningstilstand er at Schweiz med sin nedarvede trang til selvhevdelse og sitt sikre nasjonale instinkt har gjort holdt og front mot kapitalinvasjonen. De har nektet denne kapital å investere i schweiziske realverdier til vern mot fremmed renteslaveri, og de har ikke bare nektet å betale renter av disse innskudd i bankene, de har til og med pålagt kapitalen 1 prosent renter for det bryderi den fører med seg. Nu har de endog truet med «utvisning», hvis morroa skulle komme til å fortsette, også fordi de kan komme til å bety inflasjon. Også i Tyskland er flyktningkapitalen møtt med motforholdsregler.

Men England har i alle fall foreløpig latt seg bruke som «punching ball». 37 millioner engelske pund fløt inn i form av gull- og valutareserve i juli måned, da det vanligvis er under-skudd. Signalet til denne pengeinvasjon var jo gitt, da Bank of England forhøyte diskontoen til 6 pro-

sent — som tidligere nevnt — og den engelske finansminister hadde pålagt bankene å fordoble sine kasse-reserver i nasjonalbanken — d. v. s. foretatt kredittinskrenkning.

«Gullkantede» papirer som «war Loan» med sine 3,5 % rente sank til rundt 60 %, og «Consols» med sine 2,5 % gikk ned til omkring 44 % av sitt pålydende. Det gir en øyeblikkelig rente på 6 % til de nye «investors».

Selv om nu England ikke uten videre kan kalles et valutahungrende land, så har det i alle fall ikke så små vanskeligheter med å balansere sitt utenlandsregnskap. Fornylig fortalte engelsk eksportindustri Macmillan på en ganske ettertrykkelig måte, at «eksport ikke er den fornøyelse som statsministeren syntes å anta.»

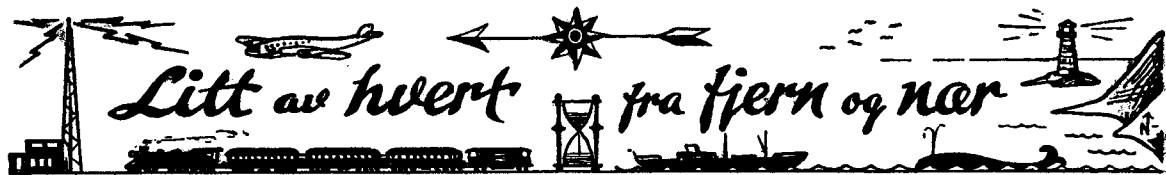
I den senere tid er der også kommet til en innflod av penge som går under navnet «Funk» money. Det er direkte flyktningepenge som kommer fra andre urocentrer ute i verden. Disse er kommet «with upheavels from Cuba to Congo, there is plenty of it around», sier de engelske aviser.

Belgia er også sterkt berørt av denne krise. Forhåpentlig er dette av mere temporær natur. Men alt i alt forteller det, at det er en verdensomspennende krise av usedvanlige dimensjoner.

FØLG MEG SA

på en liten vandring gjennom pengejungelen med disse «Euro-dollars» og disse «Hot-money» som flyttes fra sted til sted, og hvis flyttetrang muligens best kan uttrykkes med et citat fra en gammel revy-vise: «Som en biedronning vil jeg die honning som det passer meg best». For penger har ikke noe fedreland. Så kan kanskje du og jeg friske litt på humøret, innbille oss at vi er «Millionærer for en aften», slik de gjør på Saga Kino. Vi beslutter oss for å ta et litet beløp på omkring 300,000,- dollars av våre amerikanske reserver og drar til London med. Vi kjøper 100,000,- engelske pund og betaler for disse 279,000,- dollars, men som de forsiktige spekulanter vi er, så avtaler vi med våre kontrahenter at våre dollars vil vi ha tilbake om 3 måneder etter en bestemt kurs. På den måte har vi sikret oss mot verditap.

Imidlertid er vi også så drevne pengejonglører at vi vet at pundet også —

NYE TONER

Vi har her i Fok og Land ofte pekt på at de forskjellige «rettsoppgjør» rundt omkring i landene var foretelser som intet hadde med vesterlandsk rett å gjøre. Etterhvert later det nå til at vi får meningsfeller. Således omtaler dosent Hakon Stangerup i den danske Høyreavis *Dagens Nyheder* general de Gaulle i en kronikk og kommer inn på hans forhold under de store utrensninger av politiske motstandere i 1944-45. «At de har været frykteligere og

mere modbydelige, end vi aner, har tidligere Raymond Aron paavist i en undersøgelse, som ikke har glædet de officielle franske myndigheder. Og saa sent som i 1946 sagde P. H. Teitgen i nationalforsamlingen: «Hvis en konkurrent generer en, hvis man bliver bedraget af en kvinde, hvis man er kommet op at slaas med sin svigerfader, hvis man har en politisk modstander — saa er det let at komme af med dem her i landet, man skal bare klage til myndighederne over

vanligvis — er den svakeste av de to «currencies». Vi forlanger en liten margin i vår favør for denne byttehandel, og «markedet» forteller oss at denne margin passende kan settes til to ørsmå points. Vi selger våre pund tilbake til en kurs av 2,81 og får da igjen 281,000,- dollars. Med andre ord: Vi tjener 2,000,- dollars på denne byttehandel.

MED VÅRE 100,000,- PUND STERLING

kaster vi oss så over sikre anbringelsesobjekter og kjøper «gullkantede» papirer. Vi kalkulerer også med at England i det lange løp ikke klarer å belaste sitt næringsliv med en så høy diskonto som 6 prosent diskonto, så får vi nok en stigning på våre verdipapirer. Våre «War Loan» og «Consols» vil nok stige i kursverdi også. Det minste vi da kan tjene er 1,500,- pund på disse 3 måneder, eller 30,000,- norske kroner.

Legger vi så vekslefortjenesten til, så har vi på disse 3 måneder tjent 44,000,- kroner.

MEN ØKNINGEN

i Englands gull- og valutareserve var jo ikke bare £ 100,000.—. Den var hele 37 millioner engelske pund. Det gir jo en multiplikator på 370, og det gir et forjennestetall på 16,280,000.— pund. Fortsettes det så et helt år med disse transaksjoner, så har det lyktes de utenlandske pengespekulanter å tappe England for minst 65 millioner pund — eller 1 milliardogtrehundrede millioner kroner på ett år. Det tør vel sies å være et anseelig beløp, selv for et så folkerikt land som England.

Dette beløp kan kun betales gjennom øket eksport. Den engelske «tommy»n får svette for pengene. Det er hans andel i transaksjonen.

Det hele gir et skremmende bilde av den vestlige frie verdens «frihet» avkledd og naken. — Den kapitalsterke overklasse lever godt av fattigdommen, hvorfor skulle den så ikke utnytte fattigdommen så lenge som mulig. For for øyeblikket ser det ut til at den vestlige verden interesserer seg mere for sin droneklassens velfinnende enn for folkets velferd — den fine glosen om velferdsstaten tiltross.

Midt i dette bilde ser vi at østen og hele verden forøvrig kjemper for å frigjøre seg fra vestens undertrykkelse gjennom hundreder av år. Det tør være det alt overskyggende bilde i verdenshistorien av idag.

Østen kjemper mot alfabetisme og mot uvitenhet som helhet betraktet, og de kjemper mot fattigdom, sult og nød. Personlig synes jeg ikke det er noe galt i at noen hundretusen kinesere slipper å dø av sult år om annet.

Personlig synes jeg nok det ville være bra om vi kunne få lov til å beholde vår høyt skattede private eiendomsrett, men da må kapitalen få klippet sine renteklør. Den arbeidsfrie inntekt må avskaffes. Ethvert menneske får nøye seg med det, som kan fremskaffes med de to tomme hender, — og med det inbefatter jeg både åndens og handens arbeide.

Og så tilslutt: skal vi her hjemme kunne fornye vår frihet, hevde vår selvstendighet og styrke vårt nasjonale instinkt, så tror jeg nok «de to tomme hendes ideologi» må bli lede-tråden i alt vårt samfunnssyn.

Kan vi «kjettere» vente å bli hørt? Jeg tror ikke det. Her spilles «fortielsens symfoni» for fullt orkester og i atonal instrumentering.

ANDERS MELTEIG.

deres holdning under besættelsen». Men hvorledes var det nå i Danmark — og i Norge? Og hvorledes opptrådte det parti som Dagens Nyheder representerer?

HVIT INNVANDRING I SØR-AFRIKA

Det europeiske innvandringsselskap har planlagt en årlig innvandringskvote på 10,000 personer til Sør-Afrika. Sør-Afrikasambandets regjering har godkjent denne plan og tilsagt sin støtte. Så nå skal ikke negrene bli underbetalt lenger.

PAVELIG GEHEIMRÅD

Sønn av bundeskansler Adenauer, kapellan Paul Adenauer, er blitt utnevnt til pavelig geheimråd.

PRESIDENTVALGET I USA

Alle jødene i USA og Dagbladet her i Norge går varmt inn for Kennedy, og det hjemlige blad, som er så fintfølede, skriver gråt-kvalt at «valgkampen truer med å bli den verste i historien.» Det meget religiøse blad, som er så varsom selv med å drive propaganda på det religiøse område, er bekymret for den katolske presidentkandidat og skriver om «skitten og ondskapsfull religiøs propaganda» og at «katolikken Kennedy kan vente den verste skyllebøtte på reformasjonsdagen». Hvis Dagbladet mot formodning ikke skulde vite det før, kan vi fortelle bladet at det ikke er Kennedys religion det står strid om, men om hans politiske innstilling. Han beskyldes faktisk for å være en slags amerikansk dagbladist og femtekolonist.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:
Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 29,- pr. år, kr. 14,50 pr. halvår. Utlandet forøvrig: kr. 33,- pr. år, kr. 16,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.

Bruk postgiror. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land